

De nye nævnte Ændringsforslag vare følgende:

Forslag af M. P. Bruun:

ad § 1.

At 2det og 3die Affnit: „Landvæsenscommissairerne udnævnes . . . ophøre de at fungere“ udgaae.

Forslag af Indenrigsministeren:

at i § 26 udgaae Ordene: „samt ligeledes . . . indtil . . . Rang“.

Forslag af Udvalget:

som Redactionsforandring:

at i § 7 „Forligelsescommission“ forandres til: „Forligscommission“.

Som første Affnit fattes Lovforslagets §§ 1—6 incl. med de dertil hørende Ændringsforslag, derunder ogsaa Udvalgets Forslag om en ny Paragraph imellem § 3 og § 4, under Forhandling, efterat Formanden havde bemærket, at kun de Paragrapher, til hvilke der var faldet Ændringsforslag, vilde blive underfasteede Afstemning, saafremt en saadan ikke forlangtes med Hensyn til nogen af de andre Paragrapher.

Ordføreren (Ehmann): Udvalget har efter min Overbevisning givet et meget stærkt Beviis paa, hvor oprigtigt det ønsker, at denne Lov maa blive fremmet saaledes, at den snarest kan udkomme, ved med Hensyn til § 1 at lade det Spørgsmaal ligge, hvorvidt der er rigtigt, da Landvæsenscommissairerne i deres Væsen maae betragtes som Dommere, at ind-

rømme en communal Autoritet Ret til at give Samtykke til Beskikkelsen af Dommere, og hvorvidt det, naar disse skulle vælges paa Tid, da efter deres Forretningers Bessaffenhed er et passende Tidsrum at indskrænke denne til 6 Aar, hvori jo disse Dommere, der kun fra Tid til anden kaldes til Virksomhed og idetmindste paa enkelte Steder kun sjældent, neppe ville faae Leilighed til at erhverve, end sige at dokumentere den fornødne Dvelse og Dygtighed. Disse Spørgsmaal har Udvalget ladet ligge, ifølge den Stilling, hvori det har modtaget Sagen, idet det betragtede den hele Affattelse af Paragraphen som en paa et tidligere Stadium truffen Overenskomst, og frygtede for, at en Oplysten af derhen hørende Spørgsmaal kunde berede Lovens Tilendebringelse i indværende Session Banfeligheder; men netop af dette Hensyn til Sagens Stilling, troer Udvalget, at der ikke let vil være deelte Meninger om, at den sidste Passus i Paragraphen maa udgaae, thi det Samtykke eller den Overenskomst — om jeg tør bruge dette Ord — hvori det Foregaaende i denne Paragraph skal finde sin bedste Støtte, gik netop ud paa, at naar der for Fremtiden skulde beskikkes Landvæsenscommissairer, skulde derved bruges den i Paragraphen nævnte Fremgangsmaade, og derunder er ikke indbefattet, at alle de nuværende skulde kasseres, hvoraf endogsaa en meget stor Deel er valgt i den allerseneeste Tid, og af hvilke de, som ikke maatte være stiftede til deres Poster, ikke lettelig ville blive kaldede til at fungere. Forøvrigt vil efter dertil af et æret Medlem (M. P. Bruun) givet Anledning Spørgsmaalet om Beskikkelsen selv komme under Forhandling; men i denne Henseende skal jeg paa Udvalgets Begne oppebie, hvad der derom maatte blive anført. Den sidste Forandring troer jeg nærmest maa betragtes som en Rettelse af en indløben Feiltagelse.